

tragtningerne fra ministeren. Lad mig prøve at eksemplificere det: Kender ministeren ikke eksempler på familier, hvor forældrene i og for sig vil det godt for deres børn og også gør, hvad de formår inden for de rammer, de nu engang har for deres børn, men hvor det alligevel er sådan, at børnene roder sig ud i noget snavs, får problemer, småkriminalitet, måske mere kriminalitet eller ikke passer deres skole?

Er der den direkte sammenhæng, at når folk ikke kan få det til at fungere, er det, fordi de på en eller anden måde ikke vil det bedste og gør det bedste for at støtte deres børn?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Mit menneskesyn går altså ud på at hjælpe de mennesker, som har behov for hjælp og støtte, og det er bl.a. børn og unge, som har brug for en særlig indsats, for at de ikke falder ud af skolen og ikke får en uddannelse, ikke får en god opvækst, der giver dem baggrund for at leve et godt liv.

Jeg er meget optaget af, at vi bliver dygtigere i Danmark til at bryde den negative sociale arv, og derfor synes jeg, det er vigtigt, at der er en bred vifte af indsatsmuligheder til at løse problemerne.

Så vil jeg sige om hr. Jørgen Arbo-Bæhrs eksempel med nogle forældre, der godt vil, men hvor børnene måske alligevel kommer ud i noget snavs, at der er der jo ikke de store problemer, for der vil man på et frivilligt grundlag finde ud af, hvad det er for en indsats, der skal til. Det bliver måske i virkeligheden overhovedet ikke aktuelt at gribe til pålæg, for hvis forældrene godt vil, så vil man jo på frivillig basis indgå en aftale, og det skal altid være udgangspunktet.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, det står lysende klart for mig, at socialministeren altså har den opfattelse, at der findes en gruppe forældre, som decideret ikke vil det bedste for deres børn, og det er dem, der så skal straffes. Men lad os så bare sige, at socialministeren på en eller anden måde havde fundet

frem til, at der var nogle mennesker, der ikke vil det bedste for deres børn, og at man så ville straffe de forældre. Så spørger jeg bare: Er det det samme som at hjælpe de her børn? Bliver børnene hjulpet af, at deres forældre bliver fattigere?

Jeg forstår ikke logikken. Logikken må være, at så har vi altså opgivet det her. Vi har simpelt hen opgivet det. Man straffer forældrene, fordi man mener, at de ikke vil det bedste for deres børn, og når man straffer forældrene, så kunne jeg godt tænke mig at vide, om ikke der er bare den mindste forståelse for, at så straffer man altså også børnene.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Vi straffer jo ikke forældrene. Vi giver forældrene en mulighed for at leve op til deres forældreansvar. Vi hjælper, støtter forældrene ved f.eks. at sige: Du bliver nødt til at deltage i et forældreprogram, fordi du mangler nogle redskaber, i forhold til hvordan du håndterer konflikter med dit barn. Eller: Du mangler noget viden om og forståelse for, hvad det vil sige at leve op til sit forældreansvar.

Hvis forældrene er indstillet på det, når man jo aldrig til de næste trin i det her lovforslag. Så når man jo aldrig frem til, at der bliver et træk i børnefamilieydelsen. Hvis det er rigtigt, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr er inde på, at alle forældre faktisk vil det bedste for deres børn og gider gøre en indsats i forhold til at tage forældreansvaret på sig, så ender vi jo aldrig i den situation, at man bliver nødt til at indføre sanktioner.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.